

15 aastat pimedate laste õpetamisest Tallinnas

Maarja Kirsbergi kõne

18.01.2008

Täna me tähistame 15 aastapäeva pimedate laste õpetamise algusest Tallinnas. Selle aja jooksul on väga palju muutunud pimedate ja pimedate liitpuudega laste kooli- ja pereelus. 15 aastat tagasi puudusid praktiliselt kõik võimalused pimedatel ja liitpuudega lastel saada puudespetsiifilist haridust ja tuge, mis taoliste laste puhul on tegelikult ju hädavajalik. Tean seda omast kogemusest, sest minu vanem, 9 aastane poeg Oskar on samuti pime liitpuudega laps.

Hästi korraldatud eriõpe

Eesti Pimekurtide Tugiliiduga puutusin esmakordselt kokku perekursusel. Oskar ei osanud siis mitte midagi iseseisvalt teha – ei istuda, süüa ega juua, muudest toimetulekuoskustest rääkimata. Tugiliidu töötajad suunasid mind Linnupesa Lasteaeda liitpuudega pimedate laste rühma. Poole aasta pärast oli minu väike Oskar justkui ära vahetatud – nii imelist ja professionaalset tööd olid õpetajad ja kasvatajad temaga teinud. Alles siis hakkasin õieti aru saama, kui vajalik on sellina abi ja toetus, mida pakub hästi korraldatud eriõpetus. Sageli lapsevanemad mitte ei taha, vaid lihtsalt ei oska oma puudega lapsele asjakohast õpetust anda. Oskari arengu aluseks ongi Pimekurtide Tugiliidu loodud tugiisikute võrgustik – haridus ja rehabilitatsioon. Tema õpetajad on osa meie perekonnast. Ilma nendeta ei oskaks ma kindlasti Oskarile õpetada just temale võimetekohaseid oskusi.

Praegu ei oska isegi ette kujutada, milline meie elu oleks ilma Tallinna Heleni koolita ja tugiliiduta. Olen mõtteid vahetanud lastevanematega, kelle lapsed ei ole saanud taolisi võimalusi nagu Oskar, sest vanasti ju nõ „sellised lapsed“ lihtsalt kasvasid laste- ja hooldekodudes nelja seina vahel ilma spetsiifilise õpetuseta.

Koostöö

Tugiliit koostöös teiste organisatsioonidega on teinud väga suurt tööd, et võimalikult paljud eriti just pimekurdid ja nägemis-liitpuudega lapsed saaksid osa nendest võimalustest, mis on loodud. Eriti tahaks tänada Eesti Kuulmispuuetega Lastevanemate Liitu, kelle panus meelepuudega laste haridusvõimaluste loomisel on hindamatu. Kahjuks on ikka veel vanemaid, kes loobuvad oma lastest või lihtsalt häbenevad oma lapsi. Suuresti on selles süüdi meie ühiskond, mis pole veel piisavalt küps, et „teistsuguseid“ lapsi ja täiskasvanuid aktsepteerida. Mina arvan, et kõige tähtsam ülesanne siin ongi lastevanemate julgustamine, et nad ei annaks alla ja et puudega lapse kasvatamine ei olegi nii hirmus raske, kui algul näida võib.

Oskari kodu

Nii meie perele kui ka kõikidele teistele liitpuudega laste vanematele oleks suureks abiks nn „Oskari kodu“ loomine, mis kujutaks endast nende laste elupaika. Tean omast kogemusest, et Oskarit kasvades hakkab järjest enam mull tema füüsiline hooldamine ülejõu käima ning ma küll ei taha, kuid pean endale tunnistama, et ma ei tule sellega lihtsalt toime. Ma ei suudaks elada teadmise, et Oskar peab tulevikus hooldekodusse kolima. Sellepärast ongi nii minu, teiste lastevanemate ja tugiliidu unistuseks luua „Oskari kodu“, kus meie lapsed saaksid igapäevaselt vajalikku puudespetsiifilist hoolitsust ja kus nad ei tunneks ennast kui lastekodu lapsed. Arvan, et kui me suudame luua lastele tingimused kus nad saaksid elada neile kohast täisväärtuslikku elu, siis jääb kindlasti vähemaks vanemaid, kes muidu võib-olla loobuksid oma lapsest.

Mul on südamest hea meel, et Tallinna Heleni Kool ja Eesti Kuulmispuuetega Lastevanemate Liit meid nõ oma tiiva alla võtsid ja me kõik siia ühe katuse alla kenasti mahume.

Täna Teid, et olete andnud pimedatele ja nägemis-liitpuudega lastele võimaluse õppida ja areneda siin toredas koolis.

Ka soovin tunnustust avaldada Eesti Pimekurtide Tugiliidu nurgakivile ja südamele Olga Ilgina'le, kes 15 aasta jooksul on pannud tugiliidu tegevusse oma hinge.